

ROMANA *Gold*

Tara Pammi

Hozzád mennék feleségül

Kate Hewitt

A korona javáért

Cathy Williams

Az argentínai küldetés

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Tara Pammi, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: The Unwanted Conti Bride (Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Vas Krisztina

© Kate Hewitt, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: Vows to Save His Crown (Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© Cathy Williams, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: Shock Marriage for the Powerful Spaniard (Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 28. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-468-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Tara Pammi

Hozzád mennék feleségül

1. FEJEZET

Az őrangyala ma nyilvánvalóan kimenőt kapott.

Sophia Rossi nem tartozott a gazdag milánói társaság azon köreibbe, melyekben anyja és mostohaapja mozgott. És a környezete is gondoskodott róla, hogy erről soha ne feledkezzen meg.

Ő csak azért volt Rossi, mert Salvatore örökbe fogadta, miután feleségül vette az édesanyját. Sophia akkor tizenhárom éves volt.

Azt, hogy a Leonardo Contival való jegyessége felbomlott, még csak megemésztette, de a pletykát, ami mostanság keringett... Állítólag viszonya van egyetlen igaz barátjával, Kairos Constantinouval, aki Leonardo húgának, Valentinának újdonsült férje. Ezért Sophia rosszindulatú híresztelések céltáblájává vált. Ha előre sejtette volna, hogy ez ekkora bosszúságot okoz, köszönettel visszautasította volna Leandro meghívását öccse, Luca születésnap partijára. A férfi úgyis csak azért hívta meg, mert lelkiismeret-furdalása volt a felbontott eljegyzés miatt.

Sophia kitartóan mosolyogva állt a Villa de Conti széles teraszán, pezsgős poharának nyelét szorongatva. Most már nem csak csípős nyelvű kékharisnya volt, hanem erkölcstelen házasságtörő is. Teherré vált a családja számára ahelyett, hogy segítségükre volna.

Hogyan történhetett ez meg? Hiszen annyit fáradozott, hogy támogassa mostohaapját, és újra piacképesse tegye a Rossi Bőrt, míg mostohatestvérei elég idősek nem lesznek ahhoz, hogy átvegyék a céget.

Antonio Conti, a Conti család feje lépett oda hozzá, miután Sophia eltökélten egy újabb susmogó megjegyzést hagyott figyelmen kívül a közelében. Akármilyen fakó és hamis volt a férfi mosolya, meg sem remegett a szája széle.

Egykor hollófekete hajába már ősz szálak vegyültek, ez egy farkasra emlékeztette a lányt. Ravasz és fondorlatos, aki bármikor lecsaphat gyanútlan áldozatára.

– Mondd csak, Sophia – Antonio ügyesen hátrébb terelte a lányt az egyik márványoszlophoz, így ő nem tudott kitérni előle –, kinek az ötlete volt, hogy te és az unokám házasságot kössetek?

Sophia igyekezett leplezni döbbenetét. Ezt senkinek sem szabadott volna még sejtene sem.

– Az eljegyzés teljesen lényegtelen, hisz Leandro azóta már megházasodott.

– A mostohaapád ambíciózus, de nem kifejezetten ravasz – folytatta Antonio szenvtelenül. – Kitartóan dolgozik, de nem elég előrelátó. Salvatorénak ez sosem jutott volna eszébe, habár tudta, hogy feleségeket keresek az unokáimnak. Ő úgy tartja, a nőknek nem sok haszna van.

Mintha Sophia ezt nem tudná. Évekig próbálta meggyőzni a férfit arról, hogy ő is értékes lehet a cég számára. Mostohaapja azonban csak kis feladatokkal foglalta le, és meg sem hallgatta az üzem modernizációjával kapcsolatos javaslatait. Csak az érdekelte, hogy majd örökül hagyhasson valamit két fiára, Brunóra és Carlóra.

– Az enyém – vallotta be a lány. Mi vesztenivalója lenne még? – Úgy gondoltam, előnyös lenne összekötni a családjainkat. – Ha az öreg esetleg neheztelne az unokájára, amiért az felbontotta az eljegyzést... nos, Sophia ennél gyakorlatiasabb volt.

A Rossi Bőr pénzügyi helyzete ingatag volt, különösen, miután alulmaradt a hatalmas Contikkal való megmérettetés során. Antoniónak még mindig erős befolyása volt a bőripar régi résztvevőire, még akkor is, ha idősebb unokája, Leandro a Conti Luxusáru vezérigazgatója a fiatalabb, újítóbb szellemű generációt képviselte. Lucának, Antonio másik unokájának ebbe kevés beleszólása volt – és még kevesebb erkölcsi tartása.

Ehelyett hatalmas vonzerő és erős szexuális kisugárzás birtokában volt.

Sophiának elég volt, ha csak rágondolt, és elöntötte őt a düh. És a keserűség. És rogyadozni kezdett a térdre.

Úgy tűnt, Antonio nem lepődött meg ezen a válaszon.

– Elképesztően találékony fiatal nő vagy, Sophia.

A lánynak arcába szaladt a vér.

– Úgy érte, ahhoz képest, hogy csak egy félolasz fattyú vagyok, akinek már megghiúsult egy eljegyzése?

A férfi erre nem felelt, csak figyelmesen szemlélte őt.

Ha már évekkel ezelőtt nem vette volna magát körül vastag védőfallal, most az idős férfi lenéző pillantása, mellyel az tetőtől talpig végigmérte, sértette volna őt.

– Nem vagyok tehén a marhapiacon – sziszegte. Az öreg tekintetétől végigfutott rajta a hideg. – És már nem állok rendelkezésre semmilyen fúzió érdekében. – Még neki is megvoltak a határai. – Sem üzleti, sem magánéleti szférában – tette még hozzá a biztonság kedvéért.

Antonio arca felderült, és a lány meglátott benne egy hozzá hasonló, de sokkal fiatalabb arcot.

– Nem csak tisztességes vagy, de éles a nyelved és van benned bátorság is. Ez tetszik.

Tízéves öccseit leszámítva Sophia ritkán kapott bókokat az ellenkező nemtől.

– Bárcsak elmondhatnám ezt én is magáról. De láttam, milyen gátlástalanul kihasználja mások gyengeségeit a saját javára. Salt is beleértve.

Antonio továbbra is mosolygott.

– Miért nem dolgozol tanácsadóként a mostohaapád mellett?

Sophia kétségbeesésében nem szólt egy szót sem. Azért, mert Sal nem hallgatott rá. Szerette a lányát, de nem hitte, hogy okos lenne, vagy volna üzleti érzéke. És ha Sophia nem tévedett, ezzel az öreg Conti tökéletesen tisztában volt.

– Tudom, hogyan segíthetnél Salvatorénak, Sophia. És ehhez nem kell egy házas férfira sem rávetni magad.

Bár a lány magában dühöngött, nem vetette rá magát a csalira. Akárki is kezdte terjeszteni ezt a rosszindulatú pletykát, nem ússza meg szárazon.

– Megadhatom Salvatore üzletének a szükséges pénzügyi löketet, befektethetek a vállalkozásába. Köthetek vele új szerződéseket, hogy újra elfoglalhassa helyét abban a társadalmi osztályban, ahová korábban tartozott.

– Engem nem lehet megvásárolni – közölte Sophie kurtán, bár lassan kezdett bepánikolni. Úgy érezte magát, mint egy szamár, aminek répát tartanak az orra elé. – Kész lettem volna házasságot kötni azért, hogy segítsek Salnak. És jó feleség lettem volna.

– Azt hiszed, ezt nem tudom? Szerinted Salvatore rá tudott volna beszélni engem, hogy hozzámenj az unokámhoz, ha nem ismernélek kellőképpen? Épp ezért teszem neked most ezt az ajánlatot.

– Milyen ajánlatot?

– Van még egy fiú unokám. Menj hozzá Lucához, és ezzel biztosítod anyád és a testvéreid jövőjét.

– Nem! – vágta rá Sophia olyan hangosan, hogy több fej is feléjük fordult. Hogy hozzámenjen Lucához, a Conti-ördöghöz? Nevetséges ötlet! Ennyi erővel akár önként jelentkezhetne arra is, hogy élete hátralévő részében üvegcserepeken járjon. – A Conti-ördöggel még egy estét sem töltenék el, nemhogy hozzámenjek!

Mintha megidéztek volna, Luca Conti tántorogva felbukkant a gondozott pázsiton, egy lenyűgöző szőkeség pedig úgy kapaszkodott belé, mint valami húséges kiskutya.

Hát persze.

A Luca szemében felvillanó égő düh kísértette Sophiát, amióta csak megtörtént az eljegyzésük Leandróval. A férfi azóta is távolságtartóan viselkedik vele. Mint ahogy azt már tíz éve teszi.

Luca hullámos, sötét haja tökéletesen volt nyírva. Markáns arca kifinomultságot sugárzott. Minden lépése elegáns volt... Luca Conti volt a legszebb férfi, akivel Sophia valaha találkozott.

Szürke öltönye, természetesen selyem, kiemelte széles vállát, keskeny csípőjét és izmos combját. Teste izmos volt a medencében leúszott számtalan hossztól. Fekete szeme volt, bűnösen hosszú szempillákkal, alatta pedig mindig sötét karikák, mintha sohasem aludt volna. Egyenes orrát, és tekintetet vonzó, érzéken telt ajkát magas homlok és magas arcél egészítette ki. Szépsége szinte túl sok, túlságosan nőies lett volna, ha nincs meg hozzá tiszta férfiasságot sugárzó mozgása. És Luca pontosan tudta, mindezzel milyen hatással van a nőkre, mindegy, hogy az illető hölgy

tizenhét vagy hetvenéves.

Még ebből a távolságból is nyilvánvaló volt, hogy Luca spicces, de még az is lehet, hogy részeg. Akárcsak a farvizén haladó szőkeség – aki egyébként az olasz pénzügyminiszter exneje lesz hamarosan.

Vajon Mariana Luca miatt hagyja el pénzügyminiszter férjét? Nem tudja, hogy Luca olyan gyorsan elfelejti majd őt, mint egy kisgyerek a megunt játékot? Sophie szinte sajnálta a nőt. Szinte.

Antonio fojtott káromkodása szakította ki őt gondolataiból.

Luca ismét feltűnést keltett, fejek fordultak felé, még Valentina és Kairos is odanéztek. Leandro öccse vállára tette a kezét, hogy megállítsa, de ő mogorván lerázta azt magáról. A vendégek moraja egyre erősödött.

Bármennyire is elnéző volt a család Luca kalandjaival szemben... egy veszekedés közte és egy másik férfi felesége között – és mostanra már mindenki látta, hogy erről van szó – túl nagy botrány volt ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyhatnák.

– Szóval ez az a férfi, akihez hozzá akar adni engem? Egy olyan férfihoz, aki minden szégyenérzet és diszkréció nélkül közszemlére teszi férjes asszonyokkal folytatott viszonyait? Egy olyan férfihoz, akinek csak addig érdekes egy nő, míg meg nem szerzi azt? – Saját megaláztatásának emléke úgy égette a torkát, mint a sav. – Akkor sem érnék Lucához, ha ő lenne az utolsó férfi a Földön.

Mintha lassított felvétel lenne, Antonio úgy fordította fejét ismét Sophia felé. A lány tudta, hogy a farkas halálos ugrásra készül.

– Azt tudad, hogy a bank arra készül, hogy megvonja Salvatorétól a hitelét? És hogy anélkül lehetetlen számára teljesíteni a gyártási tervet?

A lány gyomra összeszorult.

– Ez nem igaz. Kérvényezte a hosszabbítást.

– Amit elutasítottak.

A férfi ravasz tekintete fürkészte őt, és Sophie tudta, hogy ezért ő a felelős. Természetesen Salvatore volt az, aki rossz döntéseivel a tönk szélére sodorta a céget, de egyértelműen Antonio számlájára írható, hogy a bank nem hosszabbította meg a kölcsönt.

Nyilvánvalóan Antonio is ugyanolyan kétségbeesett most, mint Sophia, ha ilyen lépésre szánta el magát.

– Még akkor is, ha fontolóra venném ezt a nevetséges ajánlatot... – lehetetlenség elképzelni, hogy élete további részét ehhez a nárcisztikus playboyhoz láncolva töltse, aki egyszer már oly mélyen megsebezte őt! –, hogyan célálhatnám oltár elé? A Conti-ördögöt, a férfit, aki csak azt teszi, amit ő akar.

Akármilyen részeg is volt, Lucának nyilvánvalóan sikerült játszópajtását egy félreeső sarokba terelnie, távol a kíváncsi tekintetektől. Csakhogy most valószínűleg éppen a terasz mögött álltak, mert a nő könyörgő hangja és Luca nevetése tisztán felhallatszott.

Most Sophia tényleg megsajnálta őt. Szegény nő komolyan beleszeretett Lucába. Antonio ezzel szemben megvetően húzta el a száját.

És Sophia döbbenetesen vette észre, hogy van még valami más is a férfi vonásaiban: szomorúság. Antonio Conti szomorúságot érez unokája, Luca miatt. Vajon miért?

Az idős férfi vett egy mély lélegzetet.

– Az unokámnak semmi sem fontos ezen a világon. A szülei meghaltak, és láthatóan most már Leandro is levette róla a kezét. De bármit megtenne azért, hogy megvédje Valentinát és az ő boldogságát. Még az ördöggel is cimborálna, csak ne derüljön ki az igazság húga születésének körülményeiről.

Sophia hitetlenkedve kapkodta a levegőt.

– Az igazságot a születéséről? Erről nem akarok tudni semmit...

– Valentina nem a fiamtól van, hanem hármójuk anyja és a sofőr közti szemérmetlen viszony eredménye. Ha az igazság kiderül, Valentina elveszíti társadalmi státuszát. Valószínűleg a barátoddal, Kairosszal való házassága is tönkremegy emiatt. Használd ezt az információt, hogy

magadhoz kösd Lucát. Valentinaért bármit megtenne.

Sophia némán meredt az idős férfit. Az ötlet, hogy Lucára nyomást gyakoroljon, annyira nem is zavarta, de hogy ehhez Valentina titkát használja fel? A lány senkit nem akart megbántani.

Keserű lett a szájíze.

– Nem, így túl sok ártatlan embert is belekeveredne. Nem akarok senkinek sérülést okozni csak azért, mert...

– Csak azért, mert Salvatore a csőd szélén áll? Csak azért mert az anyád, és testvéreid elveszítik az otthonukat és fel kell adniuk a társadalmi pozíciójukat? Akkor majd mit fogsz csinálni? Elfogadsz egy projektmenedzseri állást, amit majd a görög barátod kínál fel neked, hogy ezzel támogasd a családodat?

– Miért pont én? Biztos találna egy másik, sokkal készségesebb nőt.

– Hogy miért? Mert te kemény vagy. Megteszed, amit kell, és nem ringatod magad ostoba álmódokba a szerelemről. Csak te tudsz szembeszállni a Conti-ördöggel.

Csak te...

Antonio szavai visszhangoztak Sophiában.

A lány azt kívánta, bárcsak ne jött volna el ma este. Épp most ajánlottak neki esélyt arra, hogy megmentse a csődtől a mostohaapja cégét. De ezért el kellene adnia a lelkét az ördögnek.

Még csak el sem fogok gondolkozni egy ilyen lehetőségen, mondogatta magának, ahogy haladt a Villa de Conti végelethetetlen hosszú folyosóján.

Antonio biztosan téved, ha azt gondolja, hogy playboy-unokája egy fikarcnyit is törődik azzal, mi történik a húgával. De talán egy próbálkozást megérne. Hogy megmentse a családját. Mielőtt Salvatore mindent elveszít, és az anyja és a testvérei az utcára kerülnek.

Sophia a hátsó verandára ért.

Zakóját félredobta, ingnyakát kigombolta, ingujját feltúrta. Luca így dőlt a falnak. Szeme csukva, feje hátravetve. A holdfény árnyékot rajzolt az arcára, ettől még sötétebbé váltak szimmetrikus vonásai.

Ettől kevésbé lenyűgözőnek tűnt. Nem annyira ördögien szépnek.

Inkább szinte sebezhetőnek... valahogy magányosnak.

Sophia dühösen vette észre, hogyan reagál erre a teste: tenyere nyirkossá vált, pulzusa megugrott, gyomra összeszorult. Úgy tűnt, még tíz év elteltével is olvadozni kezdett valami benne, ha Luca közelében volt.

A lány valószínűleg önkéntelenül is kiadott magából valami hangot, mert Luca szemhéja megemelkedett, Sophiára pillantott. Szinte észrevétlenül elkerekedett a szeme, aztán megjelent az arcán az a hanyag-unott kifejezés, amit a lány annyira utált.

– Na, nézd csak. Sophia Rossi. A vasakarátú, érzéketlen, jégszívű nő. Eltévedtél, *cara*?

Ugyan biztosan részeg volt, de nem akadozott a nyelve, minden egyes szótagot tisztán ejtett ki. Hirtelen fülledtnek, nyomottnak tűnt a levegő, Sophia csodálkozott rajta, hogyan képes egyáltalán lélegezni.

– Ne nevezd így... – Ez túl személyes volt. Ha ezt itt véghez akarja vinni, nem engedhet meg magának semmi gyengeséget. Nem mintha sok gyenge pontja lenne. A családja ilyen volt, de nem hajlandó szórakozást nyújtani a Conti-ördögnek. Ezúttal nem.

Míg Sophia kereste a megfelelő szavakat, Luca ellökte magát a faltól, és odalépett hozzá. A lány érezte férfias, friss illatát. Szép arcvonásait simogatta a kivilágított folyosó fénye. A lány csak nehezen fojtotta vissza a sóhaját.

– Mondd csak, hogyhogy ide jöttél, a ház legtávolabbi részébe, oly messze az érdekes üzlettársaidtól? Netán elvesztette a szép pásztorlány a báránykáját? És jött, hogy megkeresse a nagy, gonosz farkast?

Sophia vasakarattal tartotta magát.

– Összekevered a meséket.

– De érted, mit akarok mondani, nem igaz? – Luca megdörzsölte fáradt szemét. – Mit akarsz,

Sophia?

– Úgy láttam, lehet, hogy segítségre van szükséged, hogy... hogy kikeveredj a jelenlegi helyzetedből. Luca vigyorra húzta a száját. Felvillant tökéletes, fehér fogsora.

– Ahha... és a fenséges Sophia úgy döntött, hogy a segítségemre siet?

– Hol a játszópajtásod? Szólhatok a sofőrömnek, hogy vigye őt haza.

Ezernyi eluttogott ígéret volt a szemében, ahogy a lányt szemlélte.

– Mély álomba merült az ágyamban. – Luca nem vette le tekintetét Sophia ajkáról, ettől a lány megborzongott. – Azt hiszem, kifárasztottam.

Sophiát a hányinger kerülgette, amikor elképzelte az izzadt, sápadt bőrű Marianát a gyűrött, fehér lepedőn. Mert Luca hálószobája teljesen fekete-fehér volt. Fehér ágynemű, fekete márvány, fekete-fehér portrék a falakon. Sophia úgy érezte, mintha legrosszabb rémálmába csöppent volna, és semmi lehetősége nem lenne védekezni.

– Ezt még te is elég durvának tartod, nem igaz? Hisz még el sem váltak.

– De pont ez benne az izgalmas, *sì*? A kockázat, a veszély... provokálni a lobbanékony természetéről híres férjet.

– Aztán hátat fordítasz, és lelépsz? – *Úgy, ahogy velem is tetted.* – Ő elveszítette a társadalmi státuszát, te pedig ráveted magad a következő áldozatodra.

A férfi megvetően elhúzta a száját, egyik kezét a lány ajkára tette.

– Így látod önmagad? Áldozatként? Elhitetted magaddal, hogy annak idején én kényszerítettelek?

Sophia lesöpörte Luca kezét, és villámló tekintettel nézett rá. Próbálta meggyőzni magát, hogy nem érzi azt a bizsergést, amit a férfi érintése váltott ki belőle. Mint ahogy azt a tüzet sem, amit a rátörő emlékek gyújtottak benne.

– Ezzel nem azt akartam mondani, hogy te őt a beleegyezése nélkül... A pokolba is, Luca, tudod nagyon jól, hogy ezzel tönkreteszed őt.

– Talán pont ez a célja. Talán az az egyetlen mentsvára, ha én elcsábítom őt. – Lazán, simán hangzott ez... és mégis, Sophia most először látott benne mást, mint a szemtelen vigyort és a veszedelmes vonzerőt. – Te ezt úgysem értenéd meg, Sophia.

– Én csak úgy értettem...

A gyorsan fellobbanó érzelmek ugyanolyan hamar el is tűntek újra.

– Nem érdekel a véleményed, szóval tartsd meg magadnak. – Luca előrehajolt felé. – Mi ez a hirtelen támadt érdeklődés irántam, Sophia? Úgy döntöttél, szükséged van egy újabb orgazmusra, hogy túlélj az elkövetkező tíz évet?

A lány arca felforrósodott, égett a bőre. Az „igen” már a nyelvén volt, mintha sejtjei összeesküdtek volna ellene. Luca olyan könnyedén húzta fel őt, férközött be a bőre alá. Bár Sophia ezt nagyon jól tudta, mégis úgy vonzódott hozzá, mint molylepke a fényhez.

– Az életben nem minden a szexről szól.

– Mondja a nő, akinek újra mindenképpen át kell...

Most ő volt az, aki lezárta a férfi száját az egyik ujjával. Viszont érezte meleg leheletét a tenyerén.

Hosszú, elegáns ujjak simítottak végig érzékeny csuklóján, mielőtt összefonódtak körülötte és félretolták a kezét.

– Mégis mit gondoltál, mit fogok erre válaszolni, Sophia?

A lány csak összeszorította az ajkát, és vett egy mély lélegzetet.

– Lenne számodra egy mindkettőnk számára előnyös ajánlatom.

– Semmi nincs, amit ajánlhatnál nekem. – Gúnyos tekintettel mérte őt végig, tetőtől talpig. – Legalábbis semmi olyan, amit ne kaphatnék meg mástól.

– Még meg sem hallgattad a javaslatomat.

– Mert nem érdekel...

– Vegyél feleségül.

2. FEJEZET

Nem így: *El tudnád képzelni, hogy feleségül vegyél, Luca?* Nem így: *Ugyan tíz éve gyűlöllek, és még csak pár hónapja ünnepeltem az eljegyzésemet a bátyáddal, de ha összeházasodnánk, az mindkettőnk számára előnyös lenne.* Nem így: *Meg akarom akadályozni, hogy csődbe menjen a nevelőapám. Feleségül vennél, ha megkérlek?*

Nem – Sophia Rossi úgy adta elő a kívánságát, ahogy minden másban is cselekedett: mint egy támadó bika, és megingathatatlan bizonyossággal, hogy Luca pontosan azt fogja tenni, amit ő akar. Legjobban az tetszene neki, ha Luca azonnal térdre ereszkedne előtte.

Az ördögbe is, honnan vesz ez a nő ennyi erőt?

Luca igyekezett leplezni meglepetését. Akarata ellenére csodálta a lányt, amiért ezt tényleg fontolóra vette a családja érdekében, tekintve, hogy mennyire gyűlöli őt – teljes joggal. Luca figyelmen kívül hagyta, ahogy szíve dörömbölt a mellkasában, hogy a lány volt az egyetlen gyenge pontja az életében, az egyetlen, amit megbánt, és hogy soha nem tudta elfelejteni őt. Ehelyett szabad utat engedett a benne uralkodó érzelmeknek: a pusztán vidámságnak.

A nevetés úgy tört ki belőle, mint valami áradás. Alig kapott levegőt, szúrt az oldala, és arcáról törölgette a nevetés könnyeit.

Vajon melyik irgalmas istennek köszönheti ezt a fenséges pillanatot? Luca mindig is utálta a születésnapját, egyszerűen freudi okokból, ahogy a könyvekben meg van írva. De akármennyire is megvetette önmagát, ez az érzés akármilyen erősen lángolt is fel egyes alkalmakkor, ez sosem befolyásolta életörömét. Az évek alatt már egyre jobban el tudta viselni saját születésnapjait. Sőt, olyan évek is voltak, amikor a három testvér tényleg kellemes napot töltött együtt ebből az alkalomból. De eddigi harminc születésnapja egyikén sem lepték meg ilyen ajándékkal.

Pár hónapja Sophia még a bátyjához akart hozzámenni. Hogy egy nőt, akit ő évekkal ezelőtt elhagyott – s beismerte, hogy előtte össze is törte a szívét – bátyja feleségeként nap mint nap lásson, az maga lett volna a pokol. Az eljegyzés ellen semmit sem tehetett, de a házasságot nem hagyta volna annyiban.

Elcsábította volna őt. Még azelőtt el kellett volna csábítania, hogy a lány Leandróval az oltár elé lép. Szerencsére azonban Alex épp idejében bukkant fel, és így ő lett a sógornője. A nő a feje tetejére állította Leandro életét, és ezzel megakadályozta, hogy Luca pusztító, de szükséges lépésre szánja el magát.

És most ott állt előtte Sophia, és házasságot ajánlott neki. A nőnek volt mersze, azt meg kell hagyni. Már csak ezért is bele lehetne szeretni.

– Ez az eddigi legjobb születésnapi ajándékom, *bella*. Így pottyansz le a magas lóról. Ha én még csak...

A lány dühös sziszegése olyan volt a fülének, mint az angyalok kórusa.

– Ha csak egyetlen szót is szólsz erről, akkor én levágom a...

Luca harsányan felnevetett.

– Menj a pokolba – sziszegte, és egész kis teste reszketett a dühtől. Ez a harag azonban főként saját maga ellen irányult, mert Sophia gyűlölt bármilyen apró érzelmet is kimutatni, és ezt a férfi is jól tudta.

Luca megfogta a lány csuklóját, behúzta őt a nagy, és szerencsére üres szalonba, majd a falhoz szorította. Sophie felszegte az állát, megvetés volt a tekintetében... lángok nyaldosták Luca ösztöneit, olyan ösztönöket, melyeket már gondosan, szépen száműzött az életéből.

– Azt hiszed, teszel nekem egy ajánlatot, aztán egyszerűen hátat fordíthatsz? Nem számítottál rá, hogy jól szórakozom majd a javaslatodon?

– Tisztességtelen személtáda vagy – Ez volt az első utalás közös múltjukra.

Megbánás és lelkiismeret-furdalás tört fel Lucában. De csak enyhén. Bánta-e, hogy tíz évvel

ezelőtt megsebezte őt? *Sì*. Eléggé ahhoz, hogy ne ismétlje meg? *No*.

Túl önző volt ahhoz, hogy lemondjon az élvezet lehetőségéről, amelyet annak idején pár hétig átélt vele.

– Téged pedig túl jól elszórakoztat, ha játszhatod a prúd kékharisnyát.

A lány egyenes orrának cimpái emelkedni kezdtek, amúgy is túlzottan telt szája még vörösebb lett. Csúnyácska, formátlan fekete ruha volt raja, és Lucát mégis egyenesen fájdalmas izgalom kerítette hatalmába, ahogy Sophia ennyire közel állt előtte.

Szemében most átváltozott azzá a lánnyá, akit évekkal ezelőtt ismert. Azzá a lánnyá, akinek ő képtelen volt ellenállni, és akit döbbent áhítattal csókolt. Azzá a lánnyá, aki annak idején volt, mielőtt ő minden lágyaságot és odaadást kiűzött belőle.

Árulkodó nyögés hallatszott, de egy pillanattal később Sophia felemelte a térdét, Luca ágyékát célozva vele. Ő gyorsan kitért előle.

– Nana, hogyan lehetne virágzó és gyümölcsöző a házasságunk, ha impotenssé teszel, hmm? – Még szorosabban nyomta a lányt a falhoz, karját a feje fölé húzta.

Újabb nyögés csúszott ki a lány ajkán, ez lágyabb volt, engedékenyebb, szöges ellentéte annak a védőfalnak, amellyel a lány a nyilvánosság előtt mutatkozott. Luca csodálkozva tűnődött azon, vajon egykor tényleg ilyen közlelő ismerte-e őt. Ez a hang úgy simogatta az idegpályáit, mint vonó a hegedű húrjait.

Sűrű, sötét fürtök szabadultak ki szigorú kontyából, nőiesebbé tették a lány vonásait. Virágillata Luca orrába szállt. Soha nem felejtette el, milyen hirtelen lobbant fel köztük a láng. Akkoriban, tíz évvel ezelőtt teljesen félresikerült a terve. Sophia túl nagy késértésnek bizonyult.

Dio, és ma házasságot ajánlott nekem? Hát nem tanulta meg a leckét? Miért akarja előcsalogatni belőlem az ördögöt?

Tényleg kísértésbe esett. Ugyan melyik férfi ne fogadna el egy ilyen kihívást, hogy eltüntethesse ezt a csúnya fekete ruhát, és előcsalogathassa a tüskék alól az odaadó, készséges nőt? Melyik férfi ne szeretné, hogy olyan hűséges legyen hozzá egy nő, mint amilyen Sophia a családjához?

Amikor Luca az élvezetet kereste, sosem vesztette el a fejét. Gátlástalanul vetette be vonzerejét és külsejét, hogy meghódítson egy nőt, szórakozott vele, amíg kedve tartotta, azután hátrahagyta, vissza se nézett. Elvette Sophia ártatlanságát, aztán elment, pedig valójában helyesen akart cselekedni. És újra otthagyná.

Miután kiélvezett egy kis kószolót. Végül is ezt várta el tőle a lány – hogy szégyenteljesen viselkedjen. És ő semmiképp nem akart neki csalódást okozni.

Amint lazult a férfi szorítása, Sophie meglökte őt, így akarta távolabb tolni magától. Mindenesetre eredménytelenül.

– Kielégítőbb és felnőttesebb módját is el tudom képzelni annak, ahogyan megszabadulhatsz a feszültségtől – provokálta Sophiát...

– Nehéz felnőttként viselkedni, ha te szemtelenül az ember arcába nevedsz.

– Ilyen könnyen meg lehet tépázni a méltóságod? Azt a Sophiát, akiről az elnökségi üléseken és a konferenciatermekben beszélnek, Diana istennőhöz szokták hasonlítani – vigyorgott Luca. *Mikor szórakoztam ilyen jól utoljára? És még csak le sem vetköztünk.*

Sophia ismét összeszedte magát. Azonban szeme továbbra is dühös szikrákat szórt.

– Elfelejtettem, hogy az élet számodra csak egy soha véget nem érő viccsorozat. Ostoba módon azt hittem, lehet veled értelmes beszélgetést folytatni.

– Akkor győzz meg.

– Tessék?

Különös elégedettséggel töltötte el Lucát, ahogy a lány meglepődött. Elképesztő, megdöbbenő, felkavaró... ha Sophia egyszer leveti páncélját, hamar függőséget okozhat.

– Győzz meg. Beszélj rá. Tegyéél egy olyan ajánlatot, amit nem tudok visszautasítani.

Hogyan tegyem magam ellenállhatatlanná a földkerekség legszebb férfija számára? Egy olyan férfi számára, akinek semmi sem szent?

– Nagyobb eséllyel találsz a kertben egy arannyal teli fazekat. – A lányt bosszantotta, hogy

annyira bátortalanul cseng a hangja.

– Csókolj meg.

– Tessék? – Sophia a homlokát dörzsölte, szemmel láthatóan megütközött azon, ahogy a férfi valami beszédképtelen idióta szintjére süllyesztette őt.

– Préseld a szád a számra, tedd a kezed a vállamra. De teheted a fenekemre is, és...

– Micsoda? – Évekig tartó képzés, számtalan retorikaóra, és most csak erre az egy szóra képes.

– Ez lenne az első lépés egy olyan párnak, aki a házasságot tervezi, si? Soha nem vennék feleségül olyan nőt, aki nem tud csókolózni.

Ne bámuld már a száját!

– Te csak szórakozol rajtam. Még csak fontolóra sem veszed a házasságot. A szeretőd az ágyadban fekszik, és te...

– Ha jobban odafigyeltél volna ahelyett, hogy engem bámulsz... – vigyorgott pimaszul Luca, Sophia pedig ökölbe szorította a kezét, mert a férfinak igaza volt – feltűnt volna neked, hogy Marina és köztem mindennek vége.

– Épp az imént mondtad, hogy kifáradva fekszik az ágyadban... Csak provokálni akartál. – El sem tudta hinni, hogy így belesétált a csapdájába.

– El fog válni a férjétől. Ugyan ezt akarja, ennek ellenére kissé bánatos. És egyértelműen túl sokat ivott. Ilyen állapotban nem rakhattam ki az ajtó elé.

– Nem, természetesen nem. Mindannyian odavannak érted még akkor is, ha már szakítottál velük.

Kivéve, téged – futott át rajta gondolatban. Ez furcsa módon zavarta őt.

– Te is csodálhatsz engem nyugodtan, nem mondom el senkinek.

– Van rajongó bőven, nincs szükséged még rám is. És biztosan nem foglak megcsókolni – horkant fel a lány, és az orrát ráncolta.

Luca a lány ajkát bámulta. Telt volt és vörös, az egyetlen lány dolog Sophia legtöbbször oly józan arcán.

– Honnan tudhatnám, hogy nem csak kitaláltad az egészet, hogy bosszút állj rajtam? Talán csak rá akarsz venni, hogy beléd szeressek, és aztán az oltár előtt faképnél hagysz.

Barna szeme csillogni kezdett, aztán felkacagott. Teli torokból nevetett. Mély, torokhangú nevetés volt ez, mely mélyen megérintette Lucát, mely lényé minden sötét zugába fényt hozott.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Luca.

– Te és az, hogy beleszeretsz valakibe. Ráadásul pont belém.

– Az egész világ kőkeménynek tartja Sophia Rossit. Egy olyan nőnek, aki rákényszeríti a férfiakra az akaratát, aki minden kihívást elfogad. Úgy tűnik, én vagyok az egyetlen, aki tudja, valójában milyen gyáva vagy.

Luca visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogy a lány vonásain megjelent a düh és az elszántság. Nem tudta, hogy Sophia most lekever neki egy pofont, megcsókolja vagy legszívesebben kasztrálná őt. Még egy nő sem volt számára ekkora rejtély, és egyre sem várt ennyire feszülten.

Sophia megragadta a férfi ingét, és egyetlen mozdulattal magához rántotta.

– Te aljas gazember. Senki nem nevezhet engem gyávának.

Nem, természetesen nem. A rettenthetetlen Sophia elfogadta a tényeket, és szembenézett velük. A kötelességtudó Sophia megcsókolta azt a férfit, akit gyűlölt. A vággyal teli Sophia hozzá simult, magához húzta, és úgy csimpaszkodott rá, mint valami hajlékony kúszónövény, és csókolta őt. Alaposan.

A lány telt, puha melle az ő mellkasához nyomódott. Dereka olyan karcsú volt, hogy Luca csodálkozott, hogyan képes egyáltalán egyenesen állni. Kerek csípője, melybe belekapaszkodhat a férfi, míg birtokba veszi őt.

Cristo, még sosem izgatta fel ennyire egy szimpla csók.

Hangos léptek térítették észhez a lányt, de olyan fájdalmasan dübörgött benne még mindig a vágy, hogy legszívesebben hangosan felkiáltott volna. Azt akarta, hogy Luca a hálósobájába vigye őt és szeresse és... Nem, mégsem a hálósobájába, ahol több száz nő megfordult már. Talán

kimehetnének a kertbe, egy eldugott sarokba, ahol csak a hold láthatja őket. Ahol egy olyan férfit, mint Luca, nem kell először is rávenni arra, hogy elcsábítson egy olyan nőt, mint amilyen ő...

Sophia a férfi mellkasába temette arcát, hallgatta dübörgő szívverését. Meleg volt, és olyan férfias, és a lány csak ebben a pillanatban döbrent rá, hogy ez már egy örökkévalóság óta hiányzik neki. Érezte, ahogy a férfi keze fel-le simogatja az oldalát, egyszerre izgatón és vigasztalón.

– Túláságosan is szeretném, ha még egyszer megcsókolnál, de tartom a szavam – csak egy csók. És most mondd el a valódi okát, amiért...

Hátulról hirtelen megragadta egy kéz Sophia vállát, és arrébb rántotta.

– Tina! – hallotta Luca döbrent kiáltását, majd éles fájdalmat érzett az arcán, fel, egészen a füléig. Könny szökött a szemébe, nem látott tőle semmit. Gyorsan pislogott, majd felnézett...

...és ott állt előtte Valentina, Lucas húga, egyúttal Kairos felesége, aki magából kikelve üvöltött rá:

– Te... te ribanc!

Sophia higgadtan húzta fel az egyik szemöldökét.

– Tehát ribanc. Tényleg?

Az, hogy Sophia nem vágott vissza, még jobban feldühítette Tinát.

– Az összes férfival kikezdesz a családomból, Először Kairos, most pedig Luca? És én még sajnálalak, amikor Leandro felbontotta az eljegyzésedet!

– *Basta*, Tina! – Luca egyik kezével átfogta Sophia vállát, és maga mellé húzta őt. Dühösen ráncolta a homlokát, de közben önkéntelenül is vigasztalón simogatta a lány vállát. Ő pedig józan esze minden figyelmeztetése ellenére a férfi erős, meleg testéhez dőlt.

– Hozzád még nem ért el a híre, hogy mi van közte és Kairos között? – rikácsolta Tina könnyes szemmel.

– Ha ez így van, miért nem vonod kérdőre a férjedet?

– Na, akkor lépj bele inkább te a csapdájába! Talán akkor békén hagyja a férjemet. – Tina megvetően mérte végig Sophiát. – Habár teljesen érthetetlen számomra, mit találtok ezen olyan izgatónak. – Ezután sarkon fordult, és kiviharzott a teremből olyan pokoli dühvel, mint ahogyan érkezett. Nyomasztó csöndet hagyott maga után.

Sophia kibontakozott Luca öleléséből és megtapogatta égő arcát. Egy pillanatig attól félt, hogy elhányja magát. De valószínűleg ez csak a rengeteg édesség miatt volt, amit most megevett, kététi szigorú diétája után.

Luca felemelte a lány állát, és az arcát tanulmányozta, akkor is, ha a lány megpróbált kitérni ez elől.

– Bocsánatot kell kérnem Valentina miatt. Nem volt joga hozzá, hogy így viselkedjen. – A férfi szája keskeny vonallá préselődött. Rosszfiús sármja teljesen eltűnt.

Sophie várta a kikerülhetetlen kérdést Kairosszal kapcsolatban, ez azonban elmaradt. Luca sosem volt képmutató.

– Nem tud zöldágra vergődni Kairosszal.

– Kairost néha... – a lány látta, ahogy a férfi szemöldöke magasba szalad, amiért ő azonnal megvédi állítólagos szeretőjét –, nehéz megérteni.

– Te sajnálsz a húgomat? – nyílt tágra meglepetten Luca szeme.

Sophia megvonta a vállát. Észrevette a bizonytalanságot Tina szemében, és látta a teljes palettáját annak, amit Kairos iránt érez. De egy férfi sem ér meg ekkora perpatvart és kétségbeesést. Ezt szívesen megmondta volna Valentinának. Sophia egyre jobban haragudott barátjára, Kairosra. Neki kellene megnyugtattania a feleségét, ahelyett, hogy arra használja fel Sophiát, hogy távolságot tarthasson Valentinától.

Sophia Lucára nézett.

– Nyilvánvalóan tévedtem a javaslatomat illetően. Katasztrofális lenne. – Sophia ügyelni fog rá, hogy következő találkozásukig ismét elteljen tíz év. – Egyszerűen felejtse el. – Egy utolsó pillantás, aztán megfordult, és elment, választ sem várva.

Ebben a pillanatban az összes férfit gyűlölte.

Antoniót, mert az telebeszélte a fejét ezzel a nevetséges ötlettel, és kihasználta a lány kétségbeesését saját tervei érdekében. Kairost, mert ő a barátságukkal barikádot emelt a felesége ellen. Salvatorét, aki soha nem adott lehetőséget a cégében, habár a lányának nevezte őt.

De leginkább azt a férfit gyűlölte, akit épp most hagyott faképnél. Mert az megcsókolta őt, mintha komolyan gondolná. Ma pont úgy, mint tíz évvel ezelőtt. Gyűlölte azért, mert az ostoba álmokat és reményeket ébresztett benne, hacsak másodpercekre is. Álmokat, melyekben más nő lehet, mint aki most.

3. FEJEZET

A hétfőt Luca a Conti Luxusáru tervezőcsapatának tagjával, Huanggal töltötte. Együtt ötleteltek a tavaszi szezon új cipőkollekcióján. Huang és ő valójában már tíz éve együtt dolgoztak, amióta Leandro rávette öccsét, hogy ő is vegyen részt a vállalat munkájában. Luca kizárólag Huanggal dolgozott, aki aztán az eredményeket a tervezőcsapat elé vitte, majd irányította további munkájukat.

Luca kezébe vette, szemlélte a királykék magassarkút. Nem aggódott azon, vajon a divat világa hogyan fogadja ezeket a cipőket. Teljesen mindegy volt, mit tervezett, cipőt vagy táskát... az emberek kapkodtak érte. Számára a siker sokkal inkább arról szólt, hogy egy nyers, formátlan anyagból valami szépet és szemet gyönyörködtetőt hozzon létre. És minden alkalommal, amikor az alkotási folyamat befejeződött, nyugtalanság fogta el.

Mihez kezdjen most? Hirtelen eszébe jutott Sophia péntek esti nevetséges ajánlata.

Dio. Ebben bőven lenne kihívás és szórakozás is, és elég sok találékonyságot követelne. A lány gyűlölte őt – teljes joggal –, de vonzódott is hozzá. Annak a csóknak csak egynek kellett volna lennie sok közül, egynek az életében felbukkanó, állandóan változó arcok közül, de mégis... Luca még mindig érezte a lány ajkának édes ízét. A szenvedély, mellyel a lány megcsókolta őt, visszhangzott benne, és vágyat gyújtott benne annál többre. És mivel nem tervezte, hogy e tekintetben továbblép nála, szüksége volt egy nőre. Minél hamarabb.

Luca már az ajtónál járt, amikor Huang megkérdezte:

– Nem maradsz?

– Miért?

– Te nem tudsz róla? A bátyád... – Huang mosolya lehervadt. Az évek során most először fordult elő, hogy Leandro és közte nézeteltérés támadt, ami természetesen felszította az irodai pletykákat.

– ...a mai igazgatósági ülésen bejelentést tesz.

Luca megdermedt. Bátyja időközben azt állította, hogy megbánta, amiért olyan kíméletlenül szorgalmazta Valentina és Kairos házasságkötését, megbánta, hogy becsapta a húgát, még akkor is, ha ezzel a legjobbat akarta neki. De Leandro cselekedeteinek alapvetően mindig volt valami célja. Bátyja irányításmániás, egyszerűen ilyen a természete. Sokak sorsa függ az ő döntéseitől, beleértve Salvatorét és Sophiát is.

Mit törődsz te ezzel.

De ezúttal nem volt olyan egyszerű elűznie ezeket a gondolatokat. Időközben közismert tényé vált, hogy a Rossik anyagilag nem állnak jól. Vajon ki lesz a következő, akinek Sophia ajánlatot tesz?

Még mindig látta maga előtt a lány tekintetét, amikor az faképnél hagyta őt. Vereséget szenvedett, de eltökélt volt. Szórakoztató lenne követni a további lépéseit. Sophia olyan volt, mint a téli szél: hideg, de frissítő.

Így Luca nem ment sehová.

Leandro lemondott a Conti Luxusáru vezérigazgatói posztjáról.

Két órával és ezer zavaros gondolattal később Luca még mindig nem heverte ki a sokkot. Évekig Leandro volt a vezérigazgató, ez volt az élete, és most Kairost javasolta új jelöltként.

Ha a gátlástalan Kairos már elfoglalta a vezérigazgatói széket, akkor Tina milyen előnnyel járhat még számára?

Luca elhaladt a recepció előtt, Leandro irodájába tartott. Kairos már ott volt... kezét Sophia vállán nyugtatta.

Lucára azonnal rátört a féltékenység. *Dio*, csak Sophia képes ilyen értelmetlen reakciót kiváltani belőle. Összeszedte magát, megállt az ajtóban. A kérdés, amelyet szándékosan nem tett fel, mert biztos volt benne, hogy Sophia fölötté áll az ilyen visszataszító viselkedésnek, ismét felötlött benne.

Sophia mennyire közlőrl ismeri Kairost valójában?

Az a lazaság, ami megvolt köztük, ahogyan a lány figyelmesen hallgatta a férfi suttogását, a köztük lévő bizalom – mindez egy viszonynál valami sokkal mélyebbre utalt, valami sokkal veszélyesebbre.

Lehetetlen, hogy Luca lenne az egyetlen férfi a világon, aki felismerte, milyen értékes Sophia. Aki őt birtokolni akarja. Vajon Kairos is többet akart tőle? És akkor is, ha nincs kettejük közt viszony, összeköti őket valami olyan, amit Tina sohasem érhet el.

Luca kezdettől fogva ellene volt Tina és Kairos kapcsolatának, de húga ábrándos tekintete láttán befogta a száját. És ugyan Kairos vezérigazgatói jelölésével egyetértett, most maga előtt látta Tina könnyeit is a partiján.

Leandro hozta el hozzájuk annak idején Tinát, anyjuk halála után. De Luca volt az, aki a lányt megneveztette, aki először elnyerte a bizalmát. Tina csodálatos mosolyával és végtelen nagylelkűségével feltétel nélkül szerette Lucát, és támaszt jelentett bátyja számára. Akárcsak Leandro.

Ha van rá esély, hogy megmentse Tina házasságát, akkor ő mindent meg fog tenni ezért. Ehhez Leandro ítéletében is meg kell bíznia, miszerint Kairos a megfelelő férfi Tina számára. És ahhoz, hogy Tina észrevegye a kínálkozó lehetőséget, neki el kell távolítania a közte és a férje közt lévő akadályokat: azaz a vezérigazgatói posztot és Sophia Rossit. Eddig Luca úgy kerülte ezt, mint a pestist, de most elfoglalja az őt megillető helyet az igazgatótanácsban. Ezzel ez első akadályt el is hártotta.

Ami pedig a másodikat illeti...

A nyilvánvaló megoldás gondolatára pánik fogta el. Mintha kötelet szorítottak volna a nyakára.

Sophia az utolsó nő a Földön, akit feleségül kellene vennie. Ez a nő két lábon járó fenyegetés a lelki békéjére nézve, az volt már tizenkilenc évesen is. Most pedig, felnőtt nőként olyan őserő, akinek jobb, ha az ember kitér az útjából.

– Kölcsönvehetnénk egy pillanatra az irodádat, Kairos? – szakította félbe Luca a meghitt jelenetet. – Sophiával meg kell beszélünk valami fontosat.

– Nem engedem, hogy Sophiát zaklasd.

– Mi lenne, ha ugyanígy aggódnál a húgomért is? A feleségedért... emlékszel még rá?

Kairos még egyszer megszorította Sophia vállát, majd egy szó nélkül elhagyta a helyiséget.

– Milyen bensőséges jelenet! Megható. – Luca az ajtófélfának támaszkodott, és próbálta kordában tartani a gyomrában feltörő maró érzést. – Feltételezem, most már tudja, mit művelt Tina.

Sophia megmerevedett, fekete ruhájában olyan volt, mint egy dühös varjú.

– Tőlem biztosan nem tudja. Csak azért jöttem, hogy megmondjam neki, tisztázza a félreértést Tinával.

Valószínűleg rengeteg volt neki az ilyen magas nyakú, térdig érő, fekete vászonruhából. Ha a lány azt képzelte, hogy a ruha zord formája alá elrejtethi bájos idomait, nagyot tévedett. Az éppen dísztelensége miatt hangsúlyozta ki csodálatosan nőies alakját.

A ruhából kiderült, hogy mennyire nem érdeklik a divat szeszélyei. És hogy mennyire elnyomja a nőiességét. Mintha nem is tartaná magát méltónak arra, hogy megmutassa. Luca le akarta tépni a durva szövetet a testéről, selyembe és csipkébe burkolni őt, megízlelni bársonyos bőrét, és mindent felfedezni rajta, ahogyan egyszer már megtette, és...

– Luca?

Cristo, épp csak két percet tölt el az ember egy szobában ezzel a nővel, és már csak *arra* tud gondolni. Mivel Sophia ilyen könnyedén letarolta az önuralmát, válasza nyersebbnek hangzott, mint ahogy Luca szerette volna.

– Nos, hogyan fogadta Kairos a mindkettőtök számára előnyös ajánlatodat? Büszkének kellene lennem rá, amiért engem kérdeztél meg először? – Luca tisztában volt vele, mekkora ostobaságokat beszél most. És hogy ez a két kérdés mennyi mindent elárul.

Sophia hűvös tekintettel nézett szembe vele.

– Te vagy az egyetlen férfi, akinek felajánlottam ezt. És mielőtt még tovább pocskondiáznál...

nincs viszonyom Kairosszal. Nem fekszem le házas férfiakkal, főként nem olyan házas férfiakkal, akikkel már régóta barátok vagyunk, és akik lánykérését már visszautasítottam...

Luca megértette. Amilyen nagyravágyó volt Kairos, először Sophiára, és ezzel a Rossi Bórré pályázott. Majd miután a nő kikosarazta, másfelé fordította a vitorláját, és Valentinát, valamint a Conti Luxusárut vette célba. El is érte a kikötőt – Leandro vezetésével!

Sophia feljebb csúsztatta táskája pántját a vállán, és az órájára nézett.

– Nos, ma még több férfinak elő kell adnom a javaslatomat, vagyis meg kell őket zsarolnom, hogy biztosítsam a családom megélhetését. Szóval, ha megbocsátasz... még sok a dolgom.

– Szeretnék veled beszélni az ajánlatodról.

Sophia úgy megszorította a táskája pántját, hogy kifehéredtek az ujjpercei.

– Nem. Tévedtem, amikor azt hittem, maradt még benned egy cseppnyi tisztesség. De pontosan olyan vagy, mint amilyennek az évek során tartottalak.

– Komolyan beszélek, Sophia.

A nő szeme felvillant. Luca még sosem találkozott olyan nővel, aki Sophiánál keményebben dolgozott, és aki egy-egy nem megérdemelt vereség után minden alkalommal felállt, és tovább csinálta. Volt benne erő, és kitartás, és mégis, Luca tudta, milyen sebezhető. Nem csoda, ha lenyűgözte őt.

Sophia most rámeredt, megpróbálta felmérni őt. Még mindig érkezte az ajkán a férfi ízét. Egész héten, éjszakáról éjszakára csak forgolódott, nem tudott aludni. Egész teste tűzben égett, csak azért, mert nem tudta elfelejteni azt a csókot.

Lucán most egy v-nyakú pulóver volt. Álla és arca borostás, szeme alatt sötét karikák. Azt a képet nyújtotta, ami ténylegesen volt: egy playboy, akinek hosszú éjszaka van a háta mögött.

– Sophia?

A férfi hangja visszarántotta a lányt a valóságba. Vajon Luca komolyan gondolja? Meg akarja hallgatni a javaslatomat?

– Azt csiripelik a verebek, hogy Leandro és közted nem felhőtlen most a viszony.

– Sì. – A férfin látszott, hogy mennyire nem tetszik neki ez a helyzet.

– Ha Leandro lemond a posztjáról, a te szavazatod döntő lehet.

– Például annál a kérdésnél, hogy a Rossi Bórt elkótyavetyéljük, és egyenlő részre felosszuk-e.

A lány bólintott, palástolva meglepetését. Ahhoz képest, hogy felelőtlen, élvezeteket hajhászó playboy, elég gyorsan átlátta a helyzetet.

– Te hozzászoktál a Conti névvel együtt járó életstílushoz, ugye? A méretre varrott öltönyök, a szép milánói lakás, a Maserati, a sok nő...

Mondjuk a nők akkor is a lába előtt hevernének, ha koldusszegény lenne.

Luca teátrálisan sóhajtott.

– Persze, de ezt úgyis tudod. És nem szívesen mondanék le erről. Nem tudtam, hogy Leandro mindezt kútba készül dobni.

– Ha meghatalmazást adsz nekem, továbbra is megteszek számodra mindent, amit eddig Leandro az érdekedben tett. Képviselem az érdekeidet a CL-nél, és neked továbbra sem kell a kisujjadat sem mozdítanod.

– Most már látom, hogy rendkívüli szakértelmeddel tüzetesen megfigyeltél engem és a hozzám hasonlókat.

Ha szemmel ölni lehetne, Luca most holtan esett volna össze a padlón.

– Ha összeházasodunk, rávehetem apámat, hogy a Rossi Bórt bevigye a CL égisze alá. Eddig visszariadt ettől, mert aggódik, hogy akkor semmi sem marad meg az életművéből.

– *Dio*, az öregemberek meg a családi vállalkozással kapcsolatos mániájuk. Szóval nem tervezel semmi Kairosszal?

– Mit?

Luca vállat vont.

– Nos, elméletileg lehetséges lenne ez: Hozzám jössz feleségül, szerelmi rabszolgáddá teszel, és a szavazatommal képviseled Kairos érdekeit az igazgatótanácsban.

Sophiának elállt a lélegzete.

– Még Kairos sem ennyire gátlástalan. Ezenkívül van a tervednek egy lényeges gyenge pontja. Hogyan tudnálak én... – hirtelen elhallgatott, és összeszedte magát. – Kétlem, hogy téged irányítani tudna bárki is. Tulajdonképpen mi a bajod Kairosszal?

– Az én ízlésemnek ő túlságosan hataloméhes. És átgázol mindenben, csakhogy hatalomhoz jusson. Miért nem kérted meg őt, hogy segítsen a Rossi Bőrnek?

– Felajánlotta, de nem tetszett az a megoldás, amit ő kínált. Mindenkinek, így Kairosnak is megvan a saját elképzelése a Rossi Bőrrel kapcsolatban, és közben nem feltétlenül a cég vagy a családom érdekeit tartja szem előtt. Ezenkívül egy egyáltalán anyagi segítséggel nem sokra megyünk. Salvatore semmin sem fog változtatni, és így egy év múlva ugyanitt tartunk majd. Az egyetlen opció, ha én veszem át az irányítást.

– Az ember azt gondolná, hogy Leandro észreveszi, milyen okos vagy, és neked adja át az irányítást. Feltehetően ezért akartál te is hozzámenni feleségül.

– Nos, ő becsületes férfi benyomását kelti, olyan férfiét, akinek szilárd elvei vannak.

Lucát felbosszantotta, hogy a lány ennyire tiszteli Leandrót. Luca soha nem panaszkodott amiatt, hogy nyilvánvalóan csak ő örökölte apja mások által lenézett tulajdonságait: a külsejét, az intelligenciáját és talán az örültséget is. De ebben a pillanatban irigyelte a bátyja jellemét.

– Feleségül mentél volna hozzá, és az ágyat is megosztottad volna vele? – kérdezte mogorván.
– Azok után, ami köztünk történt?

Sophia arcán megjelent egy leheletnyi pír.

– A Rossinak teljes változásra van szüksége, öt évre, hogy a cég ismét szilárd lábakon álljon. Leandro felkínálta volna nekem ezt a lehetőséget.

Már megint a mostohaapjának az átkozott cége!

– Ez biztos sikerül neked három év alatt is, és azután jobban állna már a cég szénája. *Dio*, te már tíz évvel ezelőtt is áradoztál a Rossiról, és majdnem orgazmust kaptál már csak attól, hogy beszélhettél a remek terveidről. A termékpaletta bővítése, továbblépés a puszta bőrgyártástól, ezen felül kiegészítő tervezése, nemzetközi forgalmazás... Miért nem csinálod meg végre?

Sophia szeme égni kezdett. Atyaéig, Luca tényleg emlékezett az ő összes, tíz évvel ezelőtti naiv tervére, reményeire? Volt egyáltalán fogalma arról, ezzel most mekkora ajándékot adott neki? Bókjai nem hangzottak kényszeredettnek, mint Kairoséi, és leereszkedő sem volt, mintha a jó üzleti érzék hiba lenne egy nőnél. De teljes csodálattal sem mondta, mint ahogy Sophia anyja, aki csak megnyugtatni akarta őt ezzel. Nem, Luca ezt józanul, tárgyilagosan közölte, mintha magától értetődő lenne számára.

Az öröm olyan édesen áramlott át rajta, mint a folyékony méz, szája sugárzó mosolyra húzódott.

Luca odalépett hozzá, és ezúttal, egyike azon ritka alkalmaknak, Sophia nem tért ki előle. Mintha egyszeriben a lány minden védelmi falán átsurrant volna.

– Sophia?

– Hm?

– Olyan furcsán nézel. Ezenkívül úgy mosolyogsz rám, mintha én lennék a legkedvesebb ember a földkerekségen. Ugye nem vagy beteg? – Luca felemelte a lány állát, figyelmesen nézte az arcát.

– Elég fáradtnak tűnsz... és lehetséges, hogy fogytál is?

Sophia erre ösztönösen végigsimította a csípőjét, ezzel odavonzotta Luca tekintetét. Gyorsan leeresztette ismét a karját. Luca nagyon közel állt előtte. A lánynak csak egy kicsit kellett volna előrehajolnia ahhoz, hogy melle a férfi kemény mellkasához simuljon, combjaik összeérjenek, és azután...

– Bár remélhetőleg nem ez az utolsó próbálkozásod, hogy még egyszer jó szexben legyen részed, mielőtt itthagysz a földi létet, ugye? – Luca szeme pajkosan felcsillant, ahogyan ujjbegyét végighúzta Sophia arcán. – Mert ezért, *cara mia*, nem kell összeházásodnunk. Csak kérned kell, és én megmutatom, milyen jól szórakozhatsz mellettem.

Szórakozás... Mikor szórakoztam utoljára?

– Nem haldoklom.

– Ez megnyugtató, még akkor is, ha úgy egy sor problémától megszabadultam volna. Szóval rendben, kijelentem, hogy késznek mutatkozom egy három hónapos házasságra veled.

Sophia nem hitt a fülének. Luca igent mondott a javaslatára, mely pusztán kétségbeesésből született? Ennél azonban saját reakciója rázta meg még jobban. Három hónapig az ő felesége lenni... ezzel megmenekül és elkárhozik egyszerre.

– Miért segítesz nekem?

– Először is kihasználom a lehetőséget, hogy ezzel keresztbe tegyek a sógoromnak. Másodszor pedig utálok dolgozni, mint ahogy azt már olyan jól megfigyelted.

Sophia jókedve elpárolgott

– Ezt azért teszed, hogy éket verj közém és Kairos közé? De hát mondtam neked, hogy nem fekszem le veled.

– Egy kis távolságtartás amúgy sem árt. Leandro egyébként is lemondott rólam. Mivel azonban meg akarom tartani a szavazati jogomat a testületben, az biztosan jó lesz, ha a feleségem óvja az érdekeimet, és elvégzi helyettem a munkát. Így mindketten megkapjuk, amit akarunk. Három hónap biztosan nem elég arra, hogy pozitív számokat produkáljon a Rossi, de kezdetnek nem rossz, si? – Pimasz vigyorral a lány füle mögé tűrt egy hajtincset. – Meg akarom adni neked, amit kívánsz. És még pár már dolgot is, amire csak makacsságból nem kérsz meg.

Ha Sophia szíve még ennél is hevesebben dobogna, biztosan kiugrana a helyéről.

– Tényleg lélegzetelállító az arroganciád.

– Arrogancia, *bella mia*? Csak felsorolom a tényeket. Tudod jól, mindez hova vezet.

A vágy, mint forró láva árasztotta el a testét. Pulzusa dübörgött.

– Nem tervezem, hogy újra lefekszek veled.

– Ki beszél erről? – Luca vigyora még szélesebb lett. – Csak figyelmeztettelek, nehogy belém szeress újra.

– Már nem vagyok naiv, fiatal libuska. – Ebbe a csapdába nem lép bele újra, ebben biztos volt. Lehet, hogy Luca ellenállhatatlannak tartja magát, de ő tiszta fejjel köti meg ezt az egyességet.

Nem neki való ez a férfi, ez már bizonyított tény. Sophia gyűlölte azt az érzést, hogy nem volt ura többé önmagának, nem tudta szabályozni az érzéseit, a sorsát. Utálta, hogy önértékelése olyan mélyre süllyedt. Az állandó komor hangulat, a romboló üresség belül... Soha többé nem akart olyan sebezhető lenni.

Luca az ajtóhoz ment, keze már a kilincsen, onnan még egyszer visszafordult.

– Védekezel valahogyan?

Ugye nem arra gondolsz, amit gyanítok, hogy...?

– Hogy érted ezt? Testőrrel?

Luca vigyorgott.

– Nem, a fogamzásgátlásra értettem.

– Ez aligha... – Luca milyen gyorsan, harmonikusan mozgott. A lány csak azért válaszolt, nehogy a férfi még közelebb jöjjön, mert a lüktetést, ami már átjárta az egész testét, alig bírta kordában tartani. – Tablettát szedek. De ez lényegtelen. Valószínűleg már össze sem lehetne számolni, hány nővel feküdtél le, úgy hogy én biztosan nem... – A férfi szemében felvillanó éhség elárulta, hogy a lány éppen most szólta el magát, miszerint tényleg ez jár a fejében. A pokolba!

– Jó. És ami a másik tényt illeti, nem kell aggódnod, teljesen egészséges vagyok.

Ezzel eltűnt. Mint valami álom. Pont a kiszámíthatatlan, felelőtlen, élvezeteket hajhászó playboy adta meg neki azt a lehetőséget, amit mások megtagadtak tőle. Három hónap házasság Lucával... ez mindkét fél számára reménytelen zűrzavar lesz. Három hónap, mely örökre megváltoztatja az életét.

És ebben a három hónapban Sophia annyiszor, és olyan hosszan csókolhatja meg Lucát, ahányszor, és ahogy csak akarja.

4. FEJEZET

Édesanyjától Luca mindig csak visszautasítást kapott. Ettől kamaszkoráig elviselhetetlen fejfájás, álmatlanság és még ennél is rosszabb tünetek kínozták.

Először tizenhét évesen volt része szexben, egy nála tíz évvel idősebb nővel. Egyáltalán nem akart lefeküdni vele. Csak azt akarta, hogy a nő átölelje, hogy legalább azon az éjszakán ne legyen magányos. Bármennyire is összezavarodott Luca – attól még tisztában volt vele, hogy mit tett akkoriban: prostituálta magát, a külsejét, a vonzerejét, a testét... egy kis szeretetért cserébe.

Miután Leandro rátalált a hotelszoba padlóján, és csak megértéssel nézett rá, azzal a végtelen szeretettel a szemében, amellyel még a mai napig manipulálta a testvérei életét, Luca a drága szőnyegre hányt.

Akkor megfogadta, hogy soha többé nem süllyed ilyen mélyre. Soha többé nem enged az ilyen vágyaknak. Soha többé nem engedi ki kezéből az irányítást.

És legtöbbször tartotta magát ehhez.

Ahelyett, hogy küzdött volna az álmatlanság ellen, felgyülemlett energiáit arra fordította, hogy minden szóba jöhető feladatot teljesített: minden könyvet elolvasott, ami a keze ügyébe akadt. Művészet és történelem, matematika és asztronómia: mindent magába szívott, mint egy szivacs. De ez sem csillapította nyughatatlanságát. Csak a zene nyugtatta meg. Csak abban talált kielégülést, ha a fejében keringő dallamokat papírra vethette, és egy hangszeren saját maga tökéletesíthette. Ez volt az ő menedéke – az ő mentsvára.

Amikor Tina hozzájuk költözött, Luca készített neki egy babát, ezáltal jött rá, hogy szeret saját kezűleg alkotni dolgokat. Így kezdődött közös munkája Lin Huanggal, a Conti Luxusáru kreatív részlegének vezetőjével.

Idővel Luca megtalálta maga számára az egyensúlyt. Amikor ahhoz volt kedve, órákon át zongorázott, vagy a CL-nél, esetleg más projekteken dolgozott, mindeközben megelégedett napi egy-két óra alvással. És még ott volt a szabadideje is, amikor egyik partiról a másikra ment, és számtalan nőt csalogatott az ágyába. Rendkívül jól szórakozott – sokszor mások kárára.

Szerencsére kedvét lelte a szexben. Az érzelmeket és a fizikai érintkezést könnyedén elválasztotta egymástól, így soha többé nem kellett prostituálnia magát. Csak egyetlen alkalommal tért le a saját maga által kijelölt gondtalan útról. Sophiával, tíz évvel ezelőtt.

A lány volt az első valódi élmény az életében, és ostoba módon hagyta, hogy ez magával ragadja. Ő volt az egyetlen, aki mellett feloldódhatott, aki könnyedén aláásta az önuralmát. Mert annak ellenére, hogy elkényeztetett playboy hírében állt, Luca nagy hangsúlyt fektetett az önuralomra. Az elengedhetetlen volt a lelki békéjéhez. Leandro és ő is keményen dolgozott azon, hogy tökéletesítsék önfegyelmüket, miután anyjuk elment. Óráról órára dolgozott a szőnyegen ezen, különböző harcművészetek gyakorlása során. Apja élete elég elrettentő példa volt ehhez. Könnyen lehet, hogy az örületet is örökölte tőle, gonosz manipulatív hajlamával együtt.

Számára épp ezért a kontroll volt a legeslegfontosabb.

Luca elzárta a zuhanycsapot, és a márvány mosdó fölötti párás tükör elé lépett. Kezével letörölte a gőzcseppeket, és figyelmesen nézte magát. A tökéletes vonások mögé látott, a szépség mögé, melyet oly régóta megvetett már, de ami a világ számára tökéletes álcaként szolgált. Önmagának valójában sosem hazudott, még akkor sem, amikor azokban a szörnyű években kellemes megkönnyebbülést jelentett volna az öncsalás.

Ez a házasság... ezt Sophia miatt tette. El akart tölteni vele három hónapot. A közelében akart lenni, belé akart férkőzni, ki akarta engedni a kalitkából, melybe a lány bezárta önmagát – feltehetően épp őmiatta –, kiszabadítani őt, felszítani benne a szenvedélyt.

Ezúttal Sophia tudta, mibe megy bele, tudta, hogy nem várhat Lucától semmit. Már nem képzelt bele naivan többet a kéjbe, mert az csak pusztá szenvedély. És Sophia nem is volt az az Antonio

által kiválasztott áldozati bárány, mint annak idején az anyja, akit odavezettek az ő örült apja elé. Nem, Sophia sosem hagyná, hogy megfélemlítse őt, és sosem adná fel a személyiségét őerte.

Alábbhagyott benne a pánik. Újra képes volt lélegezni, sőt, örült is annak, ami rá vár. Ő elveszi magának, amit akar, biztosítja Sophia további életét, és amúgy mellékesen még Tina házasságának megmentéséből is kiveszi a részét.

„*Találkozunk a Palazzo Realénál. Hétfő 10 óra. És vegyél fel valami olyan ruhát, ami nem fekete. L.*”

Az üzenet szombat este hétkor érkezett Lucától, egy héttel a CL irodájában történt beszélgetésük után. Sophia azonnal félrenyelt, és elmenekült a vacsoraasztaltól. Családja kíváncsian, és csodálkozva nézett utána. Kérdésére: „Miért?”, választ nem kapott. Így fél éjszaka nyugtalanul mászkált fel-alá a szobájában, és alig aludt valamit egész hétvégén.

Hétfő délelőtt a történelmi épület lépcsőjén állva újra meg újra végigsimított egyetlen nem fekete színű ruháján. Ez mokkabarna volt. Ehhez, a hűvös novemberi időjárásra való tekintettel krémszínű kasmírmellényt vett fel, cipője pedig violaszínű, magas sarkú Conti-lábbeli volt.

Mit számít, ha utána leesik a lába?

Negyed tizenegy. Két idős férfi ment fel lépcsőn. Sophia mintha felismerte volna bennük Salvatore barátait. Megfordult, bement az előcsarnokba, vett a büfében egy üveg vizet, ismét kiment, mászkált ide-oda. Szörnyű *déjà vu* érzése volt.

Tíz évvel ezelőtt is Lucára várt. A férfi hálósobájában. Az ő ágyában. Csak fehérenműben. Azért, hogy megmondja neki, szereti őt.

Luca nem jött, de Marco Sorcelini igen. Vigyorogva lefotózta őt a mobiltelefonjával, és közölte vele, hogy öltözzön fel és menjen haza.

Mert Luca megnyerte a fogadást.

Elcsábította Sophiát, a szúrós sündisznót. Mi egyéb okból kezdene ki vele bárki is? – fűzte hozzá még Marco. Egy olyannal, mint ő, aki se nem szép, se nem gyengéd, ráadásul túl okos a saját lelki üdvösségéhez.

A lány akkor kiugrott az ágyból, és állon vágta Marcót. Hónapokig tiszta pánikban élt, hogy az a fotó majd számos mobiltelefonon megjelenik majd, hogy Luca többi cimborája is tanúja lehessen az ő megaláztatásának.

De ez nem történt meg.

És most megisméltódott élete legrosszabb napja. Azzal a különbséggel, hogy most a családja sorsa volt a tét.

Húsz perc múlva tizenegy. Sophia egyre csalódottabb, egyre dühösebb lett. Milyen ostoba és hiszékeny volt! Azt hitte, hogy Luca tényleg segíteni akar neki. Pedig tudhatta volna, hogy a férfi a kisujját sem mozdítja senkiért sem.

Épp lement a lépcsőn, amikor egy nehéz motorkerékpár fékezett közvetlenül az orra előtt. Fekete bőrkabátjában Luca sugárzó mosolyt villantott rá, s ez adrenalinként lövellt egyenesen a szívébe. Körülöttük hallotta a járókelők döbbséget mormogását.

A férfi fürge kecsességgel pattant le a motorról. Szeme alatt még sötétebbek voltak a karikák, arca beesettnek tűnt, ajka még a szokásosnál is teltebb. Nyomorúságosan nézett ki... és egyúttal bűnösen vonzónak. Az élet tényleg nem igazságos!

Luca odalépett hozzá, végigmérte őt tetőtől talpig, megtapintotta a ruháját, majd felsóhajtott.

– Ez a hacuka még rosszabb. Egy kicsit jobban meg kell erőltetned magad, ha el akarjuk hitetni a világgal, hogy fülig szerelmesek vagyunk egymásba.

– Elkéstél. Hogy pontos legyek, ötvenöt percet késtél. Többször próbáltalak elérni, és...

– Elaludtam.

– Elaludtál?

– Igen. Csak hajnalban kerültem ágyba. És még le akartam zuhanyozni, megborotválkozni, mielőtt idejövök.

– Nem tudtál volna kihagyni egyetlenegy bulit?

– Én is ideges vagyok ettől az egész ügytől.

Sophia inkább lenyelte a nyelvére kívánczó szónoklatot. A házasság pusztá gondolata is kín